

prinde și d'a voi. De câte ori acest pumnal ți s'a smuls din mână? de câte ori éróși din hasard 'ți a cădút séú 'l ai scăpat din mână? Cu tóte acestea tu nu poți fórá dênsul: nu sciú întru adevér la ce altare votul têu 'l a consacrat,¹ fiind că crezi că trebuie neapărat să'l înfigi în corpul unui consule!

VII. Dar ce viață e acésta a ta? Căci voiú vorbi acum cu tine astfel cum să se vază că sunt mișcat nu de ură, cum mi s'ar cuveni, ci de misericordiă, ce tu nu meriți. Veniși acum cu pucin înainte în senat. Eí bine! cine din tótă acéstă numerosă adunare, cine dintr'attâți amici ai têi și din rude te a salutat? Dupe acest affront însă, ce nu s'a mai întêmplat ânehé nimenui de când se ține minte, tu mai aștepti óre acum și affrontul cuvêntuluí, când fuși deja lovit cu mustrarea cea mai gravă, cu taciturnitatea a tot senatul? Pentru ce la sosirea ta se goliró tóte aceste scaune? de ce toți consulari, cari addesea aú fost assignați de tine la mórte, în dată ce ai șezut aú lăsat acéstă parte de scaune nude și góle?

Cu ce ânimă mai poți-tu sufferi tóte acestea? Zeú, déca sclavi mei s'ar teme de mine astfel precum toți concetățeni têi se temú de tine, așú crede că ar trebui să'mi las casa; tu însă nu găsesci cu cale a eși din

1. — Usul era a sa consacra (a se sfinți) cuțitele ce serviaú la sacrificii. Oratorul presupune aci că Catilina votasse, séú, cum am zice, *aferosisse* pe al séú a servi spre junghere consulilor, fiind că voia a'l implânta într'ênsul, dupe ce încercasse a înjunghia pe Cotta și Torquatu.